

HATİCE ÜZGÜL

ŞAH
İME
RAN

EFSANENİN ADI

ROMAN

pörtakal

ŞAHMERAN

Hatice Üzgöl

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-975-6491-98-0

9 789756 491980

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 4

Roman | 3

KAPAK/İÇ TASARIM

CumbaCo

1. BASKI

Şubat 2016, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com

[f](#) [t](#) [i](#) /portakalkitap

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Birçok gizli kahramana sahiptir.
Sinan Kürşat Reisoğlu'nun ilhamıyla kaleme alınmıştır.

ÖLÜMSÜZLÜK SUYU DA AKAR VE YOLUNU BULUR.

Seyhan Nehri'nin coşkun suları parlak maviyken...

Seyyah yıldızlar, yeryüzüne pek yakinken...

Gökkuşağı, her yağmurdan sonra yeniden uyanırken...

Dağlar konuşkan, ağaçlar periliyken...

Bazı melekler insan suretinde aramızda yaşarken...

İşte o yıllarda üçüncü cemrenin düşmesiyle doğmuşum. Nur topu gibi bir oğlanmışım. Nurlar içinde dünyaya gelmişim. Babam kurbanlar kesmiş benim için. Annem ilahiler söylemiş beşiğimde. İsmimi Camsab koymuşlar.

Bu adı tarih kitaplarında aramayın, bulamazsınız. Ancak bütün insanlık tarihini hiç çekinmeden bana sorabilirsiniz. Bazısı, "Hayatımı yazsam roman olur," der. Doğrudur. Her insanın hayatının bir bölümü mutlaka romana konu olabilecek şekildedir. Benimkiyse biraz daha farklı... Benden koskocaman bir efsane çıktı!

Bu okuduklarınızı hikâye, masal, hayal ürünü ya da uydurma olarak yorumlayabilirsiniz. Ne güzel! İnsanlar bana inanmadıklarında bazen ne yaparım biliyor musunuz? Söylememem gerektiğini düşündüğüm ancak taşımaktan yorulduğum bir bilgi varsa hemen aktarırım. Çünkü karşımdaki almadığı sürece, sır vermiş olmam. Beni dinlemeyen birine, bilgi aktarmış sayılmam.

O yüzden sonu olmayan hayatımı artık rahatça yazabileceğimi düşünerek şahit olduklarımı, farkına vardıklarımı, hissettiklerimi ve duyduklarımı kâğıda dökmek istedim. Tabii en doğrusunu Allah bilir. Belki yanlış yorumladım yaşadıklarımı, belki kandırıldım, belki aldandım, belki delirdim, belki mantıksız sonuçlara vardım. Ancak ölümsüzlüğün sırrına kavuşan ben olduğuma göre, bana biraz kulak verseniz iyi edersiniz.

Benim çocukluğumda efsaneler masal değildi, yaşanmışlıkları vardı. Kulaktan kulağa yayıldığı için, hâliyle içine birazcık abartı katılırdı. Çifte cesaretle kavrulurdu anlatılanlar. Kahramanlar daha uzun boylu konuşulurdu. Methiyeler kafiyelerle bezenirdi ama hepsinin gerçek bir çıkış noktası vardı. Yine de ne kadarının abartı ne kadarının gerçek olduğu belli olmadığından bizler bu duyumlara haber ya da olay diyemezdik. Hikâye, hiç diyemezdik. İşte “efsane” kelimesini böyle ortaya çıkardık! Fakat aradan binlerce yıl geçip de insanlar sadece kanıtlara inanmaya başlayınca... Efsanelerin tanıkları bir bir yeryüzünden yok olunca... Kendinize ejderhaların, perilerin, şahmeranların hiç yaşamamış varsayıldığı bir dünya seçtiniz. Efsane kelimesine de “asılsız duyum” manası yüklediniz.

Neyse ki benim için fark etmez. Birinin bana inanmadığını fark edince daha rahat konuşur, içimi daha rahat dökerim.

Çünkü eğer karşımdaki bana güveniyorsa bunun büyük bir sorumluluğu olduğunu bilirim. Böyle bir durumda, doğrularımı özenle yeniden tartar, kendimi de karşımdakini de kandırmaktan sakınıyorum. Kurduğum cümlelere daha çok dikkat ederim. “Ne de olsa her şeyin aslını Allah bilir, ben bilemem,” der, Allah’tan korkarım. Donuklaşırım. İşte bu nedenle, şimdiye kadar hep sustum. Başkaları benim efsanelerimi anlatıp geçti. İnanan inandı, ders bilen dersini aldı, yol alan yola geldi.

Şimdi sıra bende!

Bir zaman tüneline kapı aralar gibi, açacağım size zihnimi ve anılarımı. Altı bin yıllık bir hafızanın birikimi bütün bunlar. Asırlar öncesinden başlayan geçmişin mirasını bulacaksınız bu sayfalarda. Kıyamete kadar sürecek efsaneleri paylaşacağım sizinle. Ve kıyamet gelip çattığında, Hz. Musa’dan bile yaşlı olacağım. Çünkü ben ondan önce geldim bu dünyaya. Hz. Nuh’u anlatırdı ninem bana. İşte o kadar eskidir benim yaşadıklarım. O kadar evveldir... O zamandan bu zamana aranızda nasıl mı yaşadım? Dikkat çekmemek için, binlerce kez doğmuş gibi, binlerce kez tekrar büyümüş gibi, binlerce kez yeniden yaşlanmış gibi ve binlerce kez ölmüş gibi yaptım. Yeniden doğuştan bahsetmiyorum. Söylediklerim yanlış anlaşılmasın. Allah’ın izniyle bedenimi şekilden şekile sokup aynı manevi ve akli yapımı muhafaza edebilmekten bahsediyorum. Evet; binlerce ailem, binlerce ismim olmuş olabilir ama buna asla “yeniden doğuş” diyemem. Bana inanmıyorsunuz değil mi? Güzel! O zaman, şimdi size nasıl bugüne kadar yaşayabildiğim başlangıç noktasını anlatabilirim.

HER YOLA ÇIKAN, YOLUNU BULAMAZ.

Bir yerlerde saklanmış gizli bir hazine olduğunu düşünün. Kimi güç için, kimi makam için, kimi macera için, kimi hayatına bir ödül aradığı için o hazinenin peşine düşmüş olabilir. Ne fark eder ki? Her hazine kendi sahibini çağırır. Ortaya çıkmak isterse çıkar. Bir gün belki de hazineden hiç haberi olmayan sıradan biri, sizin tesadüf dediğiniz kader cilveleri kılavuzluğunda gidip onu buluverir.

Hazine sahibini bulmuştur bulmasına ama o kişi hazineye sahip çıkabilecek midir; bu önemlidir. Her yola çıkan hazineyi bulamaz, hazineyi her bulan ona gereken değeri veremez! Evet, yola çıkmak mühimdir. Evet, yolunu bulmak daha mühimdir. Ama en mühimi, yolun sonunda bulduğunu iyi değerlendirmektir. Allah'ın yardım etmediği hangi kul bütün bunları başarabilir? Çok şükür ki Allah bana çocukluğumdan itibaren yol göstermeye başladı.

Doğduğum köy, sarp dağlarla çevrili, yemyeşil ve sıcak bir vadinin üzerindeydi. Dağlar sanki dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı daima hazırlıklıydı. Soğuk ve karlı tepelerle dikilirlerdi yabancıların karşısına. Habercilerimizin dışında

o dağları kimse rahatça geçemezdi. Dağlar geçit verse bile aradan akan Seyhan Nehri yol vermezdi. Bu sebeple diğer köylerden uzaktık. Fakat saklı vadimizin yumuşacık yeşilliği yalnızlığımızı sevdirdi bize. Gür ormanın heybetli ağaçları sadece köyümüzün çevresini sarardı.

Ağaçların saygıyla geri çekilip güneşin ışıldamasına izin verdiği vadide kırk hanemiz vardı. Evlerimiz kerpiçtendi. Birbirine yakın, sımsıkı komşuluklarla kurulmuş koca bir aile gibiydik. En azından benim için bu böleydi. Öyle düşünmek hoşuma gidiyordu. Çünkü aslında köyün en derme çatma evinde barınan, üç kişilik, kendi hâlinde küçük bir aileydik. Papatya kokulu ninem, hüzün gözlü annem ve ben beraber yaşadık. Babam doğduğum gün ölmüştü. Onunla ilgili çok az şey biliyordum. Çünkü ne zaman anneme babamla ilgili bir şey sorsam cevap vermeden ağlamaya başlardı. Ninem de kızını üzmemek adına, benim sorularımdan kaçınırdı. “İleride bir gün babanla ilgili her şeyi öğreneceksin,” derlerdi.

Belli bir yaştan sonra babamı sormayı bıraktım. Onu kendi kendime hayal etmeye çalıştım, yapamadım. “Keşke,” diyordum, “keşke doğduğum günü hatırlayabilseydim...” Oysaki en erken hatırlayabildiğim anılar üç yaşımdan sonrasına dayanıyordu. “Belki babam üç yıl daha yaşayabilseydi bir hatıra kalabilirdi aklımda ondan geriye. Bir söz, bir gülücük, bir hayal! Kim bilir...” diye iç geçiriyordum. Yine de güzel günlerdi. Çünkü huzurluydu yuvamız. Ninemin yumuşacık kucağı, güler yüzü, hem annemi hem de beni hayatta dimdik tutmaya yetiyordu.

Sanatkâr ruhlu bir kadındı benim ninem. Güçlü, kararlı, duygulu ve zeki... Annem gibi içine kapanık ve sessiz değildi. Konuşmayı, dinlemeyi, hayatın içinde olmayı severdi. Her

sabah aynı coşkuyla uyanır, her akşam aynı sakinlikle yatağa girerdi. Gözlerinin içi güler, hayatın zorluklarını elinin tersiyle iterdi. Ne fakirlikten yakınırdı ne hastalıklarından ne de umutsuzluktan. Yaşına göre çevik vücuduyla, sabahtan akşama kadar annemle birlikte yorucu köy işlerini hallederdi. Annem işini kerhen yaparken; ninem her yaptığıyla eğlenmeyi, kendi becerisini göstermeyi bilirdi. Bir gün annem evde yokken ona, ikisinin neden bu kadar farklı olduğunu sordum. Önce bu soruma cevap vermek istemedi. Israr ettim. Bunun üzerine anlatmaya başladı. Ama anlatmadan önce, öğreneceklerim hakkında bir daha soru sormayacağıma, konuyu bir daha açmamak üzere kapatacağıma, anneme öğrendiklerimi sezdirmeyeceğime dair benden söz aldı.

“Annen de bir zamanlar benim gibiydi,” dedi. “O yemyeşil gözleri, baharın canlılığıyla yarışır. Saçları sanki esen rüzgârdan daha hızlı uçuşurdu. Yürüyüşü kibar, adımları uysaldı. Hele bir kahkahası vardı! Köyün bütün delikanlıları diğer seslere sağır olurdu. Bir ezgi gibiydi annen. Ruhu dinlendiren bir ezgi gibi... Sonra babanla tanıştı. Birbirlerini çok sevip evlendiler. Güzelliğine güzellik katıldı annenin. Kutlu bir mutluluk yaşadı yıllarca. Bir sürü çocukları olsun istiyorlardı. İlk kez hamile kaldığında, ay yeryüzüne inmiş gibi sevindi annen. Gökkuşağının üzerinden kaymış gibi neşelendi. Elleriyle yıldızları tutmuş da o yıldızlardan birine sahip olmuş gibi baktı karnındaki yavrucağa. Fakat ilk ağabeyin ne yazık ki ölü doğdu. Annen üzüldü tabii. Ancak ikinci kez hamile kaldığında tekrar kendini toparlayabildi. Umutluydu. Hiç bilemezdi ikinci çocuğunun da ölü doğacağını.

Bu ikinci ölü doğumdan sonra sararıp solmaya başladı. Gözlerindeki yeşillığe kırağı düştü sanki. Donup kaldı bakışları.

Üçüncü seferinde daha dikkatli bir hamilelik süreci geçirdi. Dokuz ay boyunca neredeyse nefesini bile korka korka aldı. Yataktan çıkmadan yaşadı. Biricik kızım üçüncü çocuğunun da ölü doğmasıyla birlikte gözlerimin önünde eriyip gitti. Uzunca bir süre tekrar hamile kalmaktan korktu. Baban da mutsuzdu. Ancak babanın mutsuzluğu daha çok annenin hâlinde kaynaklanıyordu. Ah zavallı damadım! Yıllarca çocukları olmasa da mutlu olabileceklerini söyleyip durdu. Ama anneni bir türlü ikna edememişti. Dördüncü bebekleri de ölü doğunca artık ikisinin de aldıkları soluk onlara acı verir oldu.

Bir daha çocuk sahibi olmayı denemeyecekler sanmıştım. Fakat baban annenin tekrar mutlu olmasını o kadar çok istiyordu ki... Bir gün çok uzak bir yolculuğa çıktı. Geri döndüğünde aradan aylar geçmişti. Ancak bir gariplik vardı. Eski damadım gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti sanki. Sessizdi. Nefes alıp verişini bile hayalî gibiydi. Annenin yanına oturup dizlerini tuttu. ‘Merak etme, çok güzel bir oğlumuz olacak.’ Şaşırdık.

Birkaç hafta sonra sana hamile kaldığını fark etmiştik. Dokuz ayın ardından güneşin doğumuyla birlikte sen de doğdun. Yaşıyordun. Senin nurun, annenin gözlerinde ışıldadı. Yüzü yıllar sonra ilk kez gülmüştü. Baban bütün gün seni kucağından indirmede. Öğle vakti bir kurban kestirdi. Öpüp kokladı seni. ‘Canım oğlum,’ dedi. İsmi annenle beraber koydular. Hepimiz yeniden mutluyduk. Akşam gün batarken seni beşiğine koydu. Sonra nasıl olduğunu anlayamadık, beşiğinin yanında birden yere yığılıverdi. Oracıkta kaybettik babanı. İşte annenle babanın hikâyesi budur,” diye anlattı.

O sırada kapı açıldı. Komşudan dönen annemin içeri girmeşiyle konu mecburen kapandı. Söz verdiğim gibi başka bir

soru sormadım nineme. Zaten öğrendiklerimin ağırlığı fazla gelmişti altı yaşındaki yüreğime. Hem bütün bunları bilmek hayatımı kolaylaştırmamıştı. Bu konuşmanın ardından aneme düşkünlüğüm daha fazla arttı. Ama çocukluk nedir, bilirsiniz. O yaşlarda mutluluk bir oyun alanı kadar yakındır. En büyük acıyı bile dağıtır ebelenmeden koşmanın coşkusu. Çok geçmedi, ben de alışverişim ailemin geçmişine. Yaşıtlarımla birlikte zamanımın çoğunu dışarıda geçiriyordum. Birbirinden eğlenceli oyunların, sabahtan akşama kadar süren bir koşuşturmacanın içindeydim.

O zamanlar şimdiki gibi şekerlemeler, çikolatalar, lokumlar, baklavalar yoktu. O yüzden çocukluğumun baharında bir parmak bal için neler vermezdim! Bal bulmak da o kadar kolay değildi hani. Kovanlar en doğal hâllerleriyle sadece dağların yamacında, ormanlarda bulunurdu. Ayılar en büyük rakibimizdi. Bir de ballarını vermek istemeyen arılar... Birkaç arkadaş bir araya toplanırdık o yüzden. Sabahtan yola koyulup ağaçların tepesine tırmanırdık. Çok zorlanır ama yine de yılmaz, kovanların içinden bal aşırırdık. Güzel bir oyundu bu, ebesi arılar olan. Kullandığımız tütsüler olmasa kim tutabilirdi ki onları? Sonrasındaysa baldan aldığımız tada doyamaz, topladıklarımızı bir türlü paylaşamazdık.

Bu sebeple annem eve geç gelmelerime kızardı. Bal toplamaya gitmemi yasaklamıştı. Babasız bir çocuktum. Evin erkeği sayılırdım. Sorumluluklarım vardı. Yaramazlıklarına gem vurmam zorundaydım. Bir tek ninem hâlâ çocuk olduğumu unutmazdı. Çevreden duyduğu ne kadar efsane varsa ben uyumadan yatağımın yanına gelip anlatırdı. Hatta bir gün Şahmeran Efsanesi'nden de bahsetmişti.

“Evvel zamanların... Bambaşka bir âlemin bilge varlığı yarıymış bu civarda. Yarısı insan, yarısı yılanmış. Gövdesi senin benim gibiymiş de belden aşağısı yılan gibiymiş. Ama asla diğer yılanlar misali sürünmemiş. Çünkü dört tane de bacağı varmış. Güzelliği güzellik, sırrı sırmış. Seyhan Nehri'nin yakınlarındaki her yılanı hükümdarmış. O yüzden bölgenin yılanları kimseye dokunmaz, insanlara zarar vermezlermiş. Hatta bir rivayete göre, yılanların arasında bizim gibi konuşabilenleri de varmış. Komşu kadın Ağca Hatun bahsetti: ‘Sessiz durduklarına bakma. Bu yılanların bazıları konuşuyor. Ben biliyorum,’ diye ısrar etti. Ama bize tek kelime etmezlermiş. Şahmeran’dan emirliymiş. Kimseye onun yerini bildirmezlermiş. Canları pahasına Şahmeran’ı korumakla görevliymiş. Bu civara yıllardır bu kadar kâhin gelip gitmesi bu yüzden... Onu arar dururlar ama nafîle! Bırak Şahmeran’ın yurdunu bulmayı, bir tek yılan bile ortaya çıkmaz onlar gelince. Ne kadar ararlarsa o kadar kaybederler Şahmeran’ın izini. Bazen de kendileri kaybolurlar ormanın derinliklerinde,” demişti.

Yılanlardan korktuğum için söylediklerine kayıtsız kalmış, hemen uyuyor gibi yapmıştım. Canım ninem de alınma bir öpücük kondurup üzerimi örtmüştü. Uyuduğumu sanmasına rağmen, “Tatlı rüyalar bir tanem,” demeyi ihmal etmeden...

Ninemin hiç bıkip usanmadan saçlarımı okşamasından hoşlanırdım. Bahar gelince onun için kucak dolusu papatya toplardım. Topladığım papatyaları alır, kendisine koku hazırlardı. Bu kokuları küçücük şişelere doldurur, yıl boyunca kullanırdı. O kokusunu içime çekmeyi o kadar çok severdim ki... Hiç istememesine rağmen anneme de nergis çiçekleri getirirdim. Ninem hemen anneme de aynı şişelerden hazırlardı. Annemse

bu kokulara şöyle bir baktıktan sonra raflara kaldırı, sonra onları hiç kullanmazdı. Yine de ben papatyalarla birlikte nergis toplamaktan vazgeçmezdim. Bazen, onun bu çabalarımıza içten içe öfkelenildiğini hissetsem de...

Annemi kızdırmaktan hoşlanmıyordum ama bal toplayıp yemek; elimde çiçeklerle eve dönmek, ninemden efsaneler dinlemek kadar büyük keyif veriyordu bana. Sekiz yaşma geldiğimde anneme kafa tutarak bal yemek için evden uzaklaşır olmuşum. Bana göre zararsız bir eğlenceydi bu. Çocukça bir yaramazlık ve tedirgin olunmaması gereken bir durumdu. Çünkü yaşitlarımın aileleri, onlara hiç de annem gibi tepki vermezlerdi.

Annemin bana neden bu kadar kızdığına değinecek olursam... Gittikçe güçten düşen, hâlsizleşen ve sürekli hastalık kapalı bir bünyesi vardı. Her gün biraz daha zayıflıyor, her gün biraz daha çelimsizleşiyordu. O yüzden, benim bir an önce büyümemi, kendi sorumluluğumu kendim alabileceğim duruma gelmemi istiyordu. Fakir evimize güç gerekiyordu. Birlik olmazsak ayakta duramazdık. Bu da benim daha o yaşta çırak olarak çalışmaya başlamam anlamına geliyordu. Bir gün bal kaçamağından eve döndüğümde bu gerçekle yüzleştim. Annem bana artık kendinin çok hasta; nineminse çok yaşlı olduğunu söylüyor, ardından benim için bir çıraklık işi düşündüğünü haber veriyordu.

“Ah Camsab! Canım oğlum... Ninenle ben artık çalışabilecek hâlde değiliz. Akşam eve zor yemek getiriyoruz. Seninse ikimizden başka kimsen yok. İleride bir gün biz de olmayacağız. İşte o zaman, tek başına kaldığında, kendi ayakların üzerinde durabilecek kadar güçlü olmalısın. Biliyorum aklın fikrin dağda, balda... Fakat bir yandan da çalışmayı öğrenmen

gerekiyor. Henüz bir çocuk olsan da hayat sana ayrıcalık tanımayacak. Anladın mı? Bize bir şey olursa sen de zor durumda kalacaksın,” dedi annem.

Ertesi sabah beni erkenden kaldırıp üstümü giydirdi. Elimden tuttu, dışarı çıktık. Bize şaşkın şaşkın bakan arkadaşlarımın yanından geçip oduncunun evine vardık. İşte böylece sekiz yaşımda oyun çağı bitmiş oldu.

Biz o güne kadar beş arkadaştık; Bumir, Kıray, Eryıl, Ataman ve ben. Bumir ekibin lideriydi. Diğer insanlarla çok az konuşur ancak köyde ne olup bittiğini nedense en önce o bilirdi. Bir nevi casusvari bir havası vardı. Çok çabuk plan yapıp uygulamaya geçerci. Zekâsı çoğu zaman beni şaşırtırdı. Eryıl ve Ataman kardeştiler. Birbirleriyle hiç anlaşamaz fakat başka kimseye de birbirlerini ezdirmezlerdi. Birlik olduklarında yapamayacakları şey yok gibiydi. Ancak o kadar farklıydılar ki sürekli didişirlerdi. O yüzden çok az konuda ortak hareket edebiliyorlardı. Eryıl zayıf ve çelimsiz gibi görünürdü ama bir o kadar da hızlı ve çevikti. Ataman iri yapılı ve güçlüydü. Kıray’a gelince o uysal biriydi, ekibin en sessiziydi. Bazen köyde çobanlık yapardı. O yüzden dağları çok iyi bilirdi. O olmadan bal toplamaya gitmeyi hayal bile edemezdik. Kendi yaptığı özel sapanıyla çakıl taşlarını öyle bir atardı ki en vahşi hayvanlara amansız yaralar açardı. Kısacası grubun akli Bumir’se, kılavuzu ve silahı Kıray’dı. Eryıl ve Ataman ise askerî birlik gibiydiler.

Bana gelince; bir zamanlar bu ayrılmaz ekibin bir parçasıydım. En tehlikeli işleri ben üstlenirdim. Bir hata yaptığımızda en görünür sorumlusu ben olurum. İçlerinde tehlikeyi göze alabilen, belki de en cesurları bendim. Aynı zamanda dayanıklıydım. Ancak annem beni oduncunun yanına çırak olarak

verince ekipten koptum. Yıllarca onlarla birlikte oyun oynamadım. Dağa kaçamadım. Bal toplayamadım. Seyhan'a yüzmeye bensiz giderlerdi. Balık avına bensiz çıkarlardı. Akşam onların eğlenmekten yorulmuş hâlde köye dönüşlerini seyrederdim. Böylece seneler geçti. İlk gençlik yıllarına girdiğimizde ise en sevdiğim arkadaşlarım neredeyse birer yabancı olmuşlardı.

On üç yaşına geldiğimde annem artık yataktan çıkamayacak kadar hasta hâldeydi. Ninem daha bir yaşlanmıştı. Ben bir oduncu çırağı olarak tek başıma evi zor da olsa geçindirir olmuşum. Ninem minik bostanımız ve birkaç küçükbaş hayvanımızla ilgileniyordu. Yani en azından elinden geleni yapıyordu. Böylece günde iki öğün soframızda yiyecek sıcak yemek bulabiliyorduk. Yemekten sonra takatsiz annem hemen yatağına uzanırdı. Bense ninemle birlikte ocağın başına geçerdim. O ocak ninem için önemliydi. Ocağı sürekli harlar, közünün sönmesine asla izin vermezdi. Eskiden yatağımın başucuna gelip ben uyumadan anlattığı efsaneleri, ben büyüdükten sonra o ocağın başında anlatır olmuştu. Varsa yeni duyduğu efsaneleri de heyecanla aktarırdı. Olmadı, daha önce anlattıklarının üzerinden yeniden geçerdi. Birlikte ders çıkarırdık yaşananlardan. Kahramanları üzerine uzun uzun konuşurduk. Gülüp eğlenir, sohbet edip dertleşirdik. Ardından uyurduk.

Her sabah birlikte aynı saatte uyanırdık. Fakat bir sabah tek başıma uyandım. Yataktan kalktığımda çıkardığım seslere tepki vermedi ninem. Annem zaten hep bizden sonra uyanırdı. Fakat o bile, yorganın içinde birazcık kıpırdanıp usulca, "Günaydın oğlum," dedi. "Günaydın anne," dedim. Annem hasta hasta bakan gözlerini yeniden yumarken ben de

üzerimi değiştirdim. Ardından ninemin uyanır uyanmaz ilk yapacağı işi ben yaptım; ocağa biraz odun atıp değnekle şöyle bir karıştırdım. Zaten tek odadan oluşan evimizde, ninemin sesimi duyup uyanmaması mümkün değildi. Bir an, “Belki yorgundur,” diye düşündüm. Tam evden çıkmak üzereydim ki geri dönüp yatağına baktım. Uzunca bir süre dikkat kesilmiştim. Öksürdüm. Daha yüksek öksürdüm. Annem tekrar kıpırdandı. Gözlerini açıp bir bana, bir de annesinin yatağına baktı. Ortada bir gariplik olduğunu o da fark etmişti. Zorlukla doğrulup, “Anne!” diye fısıldadı. Cevap gelmedi. Beynimin içinde uğultular yankılanıyordu. Karnım sancıldı.

“Nine?” diyerek anneminkinden daha yüksek bir tonda seslendim. Ama nafile! Kıpırdamadı bile. Yanına yaklaşıp iyice sokulduğumuzda ninemin huzurlu ve kireç gibi bembeyaz yüzüyle karşı karşıya kaldık. Annem küçük bir iniltinin ardından, bir sağanak şiddetinde ağlamaya başladı. Ben öylece bir dağ gibi kalakaldım. Hareket edemedim, ağlayamadım. Sessiz bir çölün kuraklığı gözlerimde, ıssızlığı kalbimdeydi.

Ertesi gün masallarımın papatya kokusunu toprağa verdik.

Ninemi kaybettiğimde ölümün soğukluğu ve acısı beni biraz dağıtmıştı. Kendimi işime veremez oldum. Ustam bu durumu fark etmiş olacak ki bana bir günlük izin verdi. İzni alır almaz hemen arkadaşlarımın yanına koştum. Sabahın ilk ışıklarının ardından, nehrin kıyısında balık tutma hazırlıkları yapıyorlardı.

“Haydi!” dedim. “Bal için ormana gidelim.”

Önce karşı çıktılar.

“Bu sıcakta olmaz! Burada nehre girip balık avlayacağız, sonra da ateş yakıp yakaladığımız balıkları afiyetle yiyeceğiz! Çocuk musun sen hâlâ, ne balı?”

Fakat özlemiştım ağaçlara tırmanmayı, arıları atlatıp ustaca bal toplama heyecanımı! Israr ettim. Sadece bir günlük iznim olduğunu söyledim.

“Bugün benim günüm... Beni kırmayın. Diğer günler siz keyfinize göre hareket etmeye devam edersiniz.”

Çocukça hasletler işte... Bilginin olmadığı, tecrübenin henüz elde edilmediği ancak minicik bedenlerdeki yüksek enerjinin dışarı çıkmak için can attığı dönemler... En küçük, belki de en gereksiz hayallerin yaşamın odak noktasında olduğu günler... Üstelik şimdi anlıyorum ki çocukluk, ergenlik, yetişkinlik ve bilgelik birer yaş olgusu değilmiş. Bütün bunlar yaşamın birer mertebesiymiş. Çocukluğunuzu henüz yaşamadınız mı? O zaman yaşınıza bakmam, siz hâlâ çocuksunuzdur. Ergenliği atlatmadınız mı? Yetişkin görünmenize aldanmam. Hakkıyla yetişmemiş bir insandan da bilge olmasını beklemem. Bir tohum kaç yaşında olursa olsun, uygun ortam verilmediyse ağaç değildir çünkü. O yüzden bazı insanlar farklı yaşlarda çocukluğu bırakırlar. O dönemdeki arkadaşlarım gibi...

Onlar belli ki çoktan çocukluklarını geride bırakmışlardı. Bana kendilerinden küçük bir çocuğa bakar gibi bakıyor, o yüzden de beni artık eskisi kadar sevmiyorlardı. Ne düşündüğüm, ne hissettiğim onlar için önemini yitirmişti. Yalnız ve hasta annesine bakmak zorunda olan, sıkıcı, eski bir arkadaşım sadece! Beni sevindirmek onlar için neden önemli oldu ki?

Sonra birden Bumir kararlı bir şekilde ayağa kalktı.

“Hazırlanın, bal için ormana gidiyoruz!”

Aniden fikrini değiştiren neydi, anlamamıştum. Sevinç içinde, anneme nereye gittiğimi söylemeden, onlarla ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladım.

İşte Abıhayat yoluna ilk çıkışım böyle oldu! Bal yemek için ormana doğru attığım her adım, beni gayb âlemine ve Bengüsu’ya götürüyordu. Yani ölümsüzlük suyuna...